Р Е Ш Е Н И Е
№ 41163

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 5 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9418** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.
Образувано е по жалба на Ш. Б., гражданин на У., роден на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България по заявление от 29. 04. 2026 г. на ЗКС в Посолството на Република България в У..
В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира се присъждане на разноски по делото. Представя писмена защита.

Ответникът - КДЛ в Посолството на Република България в У., не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят Ш. Б., гражданин на У., роден на г., е подал на 29. 04. 2026 г. искане в Посолството на Република България в У., за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено – предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.
На 07. 07. 2026 г. Б. получил отказ за издаване на виза по образец, като в основанието за отказа е

посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, като е посочена и допълнителна забележка – „Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен начин, че целта и условията на заявеното пребиваване са действителни. След извършените проверки са налице основателни съмнения относно достоверността на представените документи и на направените изявления, както и относно притежаваното от работодателя на качеството „работодател“ по смисъла на трудовото законодателство“.
С жалба от 21. 07. 2026 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.
При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:
Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. С оглед допустимостта на жалбата е налице изрично посочване в същата, че е налице нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ.
Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
Жалбоподателят Ш. Б., гражданин на У., роден на 02. 05. 1973 г. е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.
Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.
Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от С. Р., определена за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № Ав-02-06 / 05. 02. 2025 г. /стр. 3748/ на посланика на Република България в У., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.
Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.
Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид D”, поради предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.
Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, а на основание т. 24 от същия член, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.
В конкретни случай, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че представените документи не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване, като представената информация е с цел получаване на пребиваване в РБ.
Съдът намира, тези изводи на административния орган за неправилни и незаконосъобразни.
Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал.

2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".
Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено писмо от зам. председателя на ДАНС, оформено в отделен том с класифицирана информация, в което е посочено, че по отношение на множество на брой лице, между които и заявителят е установено, че са подадени заявления въз основа на сключени трудови договори с търговското дружество „Интервиндоус Продакшън“ ЕООД. При справка в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, поддържан от Агенцията по вписванията е установено, че за последните 12 месеца за юридическото лице не са установени валидно възникнали и действащи трудови правоотношения. При това положение дружеството не притежавало качеството на работодател по смисъла на трудовото законодателство, което обстоятелство не съответства на изискванията на чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ.
Съдът намира така изложените доводи от ДАНС и на които се е позовал административния орган, за напълно погрешни и същите не намират опора в закона.
В случая не става ясно какви съмнения има относно целта на чужденеца, доколкото същата е ясно посочена – разрешен достъп до пазара на труда, като няма никакви изложени мотиви относно истинността на изложените от чужденеца изявления.
Съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.
По делото е представено писмо рег. № 536400-9891 / 26. 01. 2026 г. на Дирекция „Миграция“ до „Интервиндоус Продакшън“ ЕООД, с което се уведомява дружеството, че три лица, между които и жалбоподателят, имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години, като следва да предприемат действия по подаване на заявление за издаване на вида тип Д.
В тази връзка по делото е представена декларация за осигурен адрес на пребиваване на чужденеца, както и декларация, че са спазени изискванията на чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗТМТМ, относно предлаганите условия на труд и заплащане.
Съдът намира за неоснователни доводите, че дружеството не притежава качеството работодател по смисъла на трудовото законодателство, тъй като такова определение има в § 1, т. 1 от ДР на КТ, като търговското дружество напълно отговаря на легалното определение.
Освен това, няма как да се установи при справка в Търговския регистър, а още по малко в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, поддържан от Агенцията по вписванията, както се сочи в писмото на ДАНС, дали дружеството има наети лица.
В този смисъл твърдяната проверка е напълно голословна и не може въз основа на нея да се установят посочените обстоятелства.
От друга страна, соченото нарушение на чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ, не може да бъде установено от ДАНС.
Съгласно чл. 11, ал. 1, т.1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, изпълнителният директор на Агенцията по заетостта отказва да предостави достъп до пазара на труда, когато не са спазени разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1 от закона.
Видно е, че преценката дали са спазени предпоставките за достъп до пазара на труда и дали дружеството има качеството на работодател се прави от Агенцията по заетостта и след като

същите са предоставили достъп до пазара на труда, от страна на ДАНС е извършена недопустима намеса в производство, в което нямат необходимите правомощия.

Съгласно чл. 21, т. 7 от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

В конкретния случай, въпреки че от жалбоподателят са представени всички изискуеми документи същите не са обсъдени по същество, а са изведени необосновани изводи без такава допълнителна проверка да е извършена, в случай, че е имало съмнение относно заявената цел.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, но доказателства за такива няма представени. Действително, налице е разписка, за получаване на 300 евро адвокатско възнаграждение, но по делото липсва договор, с който е определен техния размер. Освен това, се сочи, че същите са платени в брой на 14. 10. 2026 г., но това няма как да е осъществено, при положение, че жалбоподателят не се намира на територията на страната, доколкото същият не е получил виза за влизането, поради което разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Ш. Б., гражданин на У., роден на г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България по заявление от 29. 04. 2026 г. на ЗКС в Посолството на Република България в У..

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице в Посолството на Република България в У., за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: